

Hồi 57

Cấm La Bảo Hương

Hai người một trước một sau băng qua mấy tiểu viện đến trước một hoa sảnh, bên trong thấp thoáng ánh đèn.

Hắc y hán tử dừng lại quay người buông thông hai tay nói:

- Gia chủ mẫu đang chờ trong sảnh, mời Mai công tử vào đi!

Dứt lời tránh qua bên trái rồi chột lao mình biến mất vào màn đêm.

Mai Quân Bích không nói gì chỉ buông một tiếng cười nhạt rồi bước lên thạch cấp tiến vào cửa phòng.

Hoa sảnh rất rộng, ở giữa kê một chiếc thần án, trên án đặt một tấm linh vị và bát nhang khói bốc nghi ngút.

Trước thần án có một bộ bàn bát tiên trên có sẵn chân nến và một số đồ cúng, chắc dành cho những vị chủ tể.

Sau thần án phủ một tấm màn, ánh đèn từ sau màn chiếu ra chập chờn mờ ảo nhuộm đầy vẻ thê lương.

Cả hoa sảnh rộng như thế nhưng không có lấy một người nào!

Mấy tháng qua Mai Quân Bích thường xuyên gặp phải cường địch nên kinh nghiệm và đảm lược đều tăng lên rất nhiều.

Thế nhưng đứng trong khung cảnh này, chàng không khỏi cảm thấy trong người gai gai và một cảm giác rờn rợn...

Đứng một lúc, chàng định thần lại bước đến gần linh vị đọc xem.

Trên linh vị viết hàng chữ:

Linh vị phu quân Ngôn Công Can Tôn.

Mai Quân Bích nhìn khắp phòng lần nữa vẫn chẳng thấy ai, nhú mày thâm nghĩ:

- Mới rồi tên hắc y hán tử nói rằng chủ mẫu đang chờ trong hoa sảnh sao bây giờ không thấy ai cả?

Liền cao giọng gọi to:

- Tiểu sinh là Mai Quân Bích có thư mời đến đây. Phu nhân có gì chỉ giáo xin ra đây nói chuyện!

Không có tiếng trả lời.

Mai Quân Bích chờ lâu sốt ruột lại gọi thêm mấy tiếng nữa, nhưng trước sau vẫn không có động tĩnh gì.

Không khí tĩnh lặng trong phòng càng tăng thêm vẻ huyền bí đáng sợ.

Chờ thêm một lúc Mai Quân Bích phát bực nói to:

- Chủ nhân đã không muốn gặp khách, tiểu sinh đành phải cáo lui!

Chàng dùng nội công Sư Tử Hồng nói câu đó vang động khắp phủ làm cho cả hoa sảnh rung lên.

Chợt thấy ngọn đèn leo lét phía sau bức màn tắt ngấm làm gian phòng tối om. Hiển nhiên đang có người ẩn nấp trong sảnh.

Mai Quân Bích đã từng gặp rất nhiều cường địch, có coi một tiểu môn phái như Ngôn gia này vào đâu?

Chàng đến đây cốt để giải thích sự hiểu lầm, đồng thời hy vọng tìm được manh mối của kẻ sát nhân để vu vạ cho mình.

Nay thấy ngọn đèn bị tắt, biết rằng đối phương sắp giở trò mờ ám, một tay hoành ngang trước ngực, tay phải rút Côn Ngô Kiếm ra, ngăm vận Ban Nhược Thần Công hộ thân sẵn sàng ứng phó với mọi biến cố, vận hết mục lực quan sát khắp phòng.

Đột nhiên chàng kinh hãi lùi lại một bước.

Nguyên trong phòng không biết từ lúc nào xuất hiện bốn bóng đen như u linh quỷ mỵ đứng vây quanh chàng.

Bốn người này đều bận hắc y rộng thùng thình, mặt bịt kín bằng khăn đen, hai tay xuôi xuống bất động!

Trong tình cảnh tang tóc như thế, giữa căn phòng tối tăm lạnh lẽo bất chợt hiện ra bốn bóng đen giống như ma quái, cho dù là người can đảm đến đâu cũng không khỏi rùng mình thất đảm.

Mai Quân Bích lướt mắt nhìn bốn quái nhân, trong lòng run lên thầm nghĩ:

- Không ngờ một môn phái nhỏ như Ngôn gia này mà có người võ công cao cường như thế!

Những người kia đứng cách xa chàng đến bảy tám bước, đứng nhìn lắc lảo về phía Mai Quân Bích nhưng không có hành động gì.

Căn cứ vào dáng vẻ của chúng thì chừng như chưa đủ khả năng nhìn rõ vật trong bóng tối nên chưa phát hiện được đích xác vị trí của chàng.

Nhận ra điều đó, Mai Quân Bích cười nhạt một tiếng, cố tình giẫm chân cho phát ra tiếng động đi thẳng ra cửa.

Quả nhiên chàng đi được hai bước thì tên đứng chặn trước cửa sảnh Hư một tiếng, quát lên the thé:

- Tên họ Mai! Ngươi còn định chuồn sao?

Lời chưa dứt, một luồng kinh phong lập tức đánh ra.

Mai Quân Bích có cảm giác như hai tay người đó bị cụt nên kinh lực chỉ phát ra từ đôi ống tay áo.

Cùng lúc đó ba tên còn lại cũng quát vang, nhất tề lao bổ tới Mai Quân Bích tấn công như vũ bão.

Trảo, chưởng, quyền, cước đều được thi triển, kinh phong nổi lên vù vù, chúng tỏ bốn hắc ảnh kia võ công chẳng phải tầm thường.

Trong hoa sảnh tối tăm và tĩnh lặng phút chốc biến thành một đấu trường khốc liệt, nhân ảnh chập chờn cùng những tiếng thét kinh hoàng như ma kêu quỷ khóc.

Trước công thế mãnh liệt của địch nhân, Mai Quân Bích vẫn không muốn xuất thủ thương nhân vì chàng nghĩ rằng:

- "Chương môn của chúng là Ngôn Can Tôn, tuy không phải là mình giết nhưng vì có kẻ vu oan giá họa vì thế chúng tin rằng mình chính là kẻ sát nhân, trút hận thù lên đầu mình thật không có gì ngạc nhiên cả!"

Nghĩ thế nên một mặt thi triển Ban Nhược Thần Công bảo hộ toàn thân, một mặt tránh đi, miệng quát to:

- Tiểu sinh và quý chương môn nhân oán vô cừu, bị hại là do kẻ giả danh tiểu sinh nhằm mục đích mượn dao giết người. Tiểu sinh theo hẹn đến đây cốt để giải thích sự hiểu lầm,

không ngờ nữ chủ nhân tránh đi không chịu tiếp. Nay chư vị lại thừa cơ tập kích bức hiếp khách như vậy, chẳng những không đúng lễ chủ nhân mà còn làm mất tín nghĩa trong giang hồ, hành vi đó đâu xứng đáng với bậc đại trượng phu? Xin mau dừng tay!

Nhưng bốn tên hắc y vẫn tăng cường công kích, chẳng để ý gì đến lời phân bua của Mai Quân Bích.

Thấy đối phương xuất thủ toàn dùng chiêu hiểm độc chỉ muốn lấy mạng mình, Mai Quân Bích nổi giận quát lên:

- Các vị không chịu dừng tay đi mời Ngôn nhị nương đến đây thì đừng trách tiểu sinh vô lễ!

Tên đứng phía cửa cất giọng the thé:

- Hắc hắc! Tiểu tử họ Mai kia! Người muốn tìm Ngôn quả phụ cũng dễ dàng thôi! Chờ lão phu đánh nát hai tay người xong rồi sẽ để người ra sau linh vị gặp bà ta!

Lời chưa dứt đã lao vào phất hai tay áo trống không công kích như điên.

Ba tên còn lại cũng phối hợp với đồng bọn tăng cường tấn công ác liệt hơn trước.

Trong hoa sảnh tỏa ra hàn phong lạnh ngắt, có lẽ nào bọn người kia luyện một thứ âm công nào đó...

Mai Quân Bích tuy đã vận Ban Nhược Thần Công hộ thân nhưng cũng cảm thấy hàn khí thâm nhập vào người lạnh đến phát run.

Chàng vẫn chưa phản công, vừa né tránh vừa nghĩ thầm:

- Nghe cách nói của tên này thì không phải là thuộc hạ của Ngôn gia. Chẳng những thế cũng không phải người của Ngôn nhị nương mời đến trợ lực... Chẳng lẽ bà ta gặp độc thủ của bọn này rồi?

Nghĩ thế chàng đánh ra một luồng kinh khí đẩy lui công thế của đối phương rồi nhảy lùi hai bước hồi.

- Bốn vị rốt cuộc là cao nhân từ phương nào đến đây? Có quan hệ gì với Ngôn môn mà tới giúp Ngôn nhị nương đối phó với tiểu sinh?

Tên đứng phía cửa có giọng the thé trả lời:

- Hắc hắc! Tiểu tử! Cho người biết một chút để lúc xuống gặp Diêm Vương lão ngũ còn biết mà thưa bẩm. Lão phu là Độc Tú Thiên Vương Lý Tàn, nhưng vì chính tiểu tử ngươi mà nay biến thành Vô Tú Thiên Vương. Nói thế ngươi đủ hiểu rồi chứ?

Dứt lời lại xông tới hai tay áo cùng phất, thi triển một chiêu Thượng Hạ Giao Chinh phát ra âm khí cuốn lấy người Mai Quân Bích.

Chàng bấy giờ mới sực hiểu À một tiếng lạnh lùng nói:

Thì ra là Vô Túy Thiên Vương Lý Tàn đến đòi lại món nợ mất cánh tay tháng trước mà chẳng dính dáng gì đến Ngôn gia cả!

Đối với hạng tà ma ác đảng này thì chẳng có lý do gì phải nhường nhịn!

Lập tức vận Ban Nhược Thần Công vào song chưởng nhằm thẳng hai luồng kinh phong của Vô Túy Thiên Vương đánh trả lại.

Bình bình!

Hai tiếng nổ rền tiếp liền nhau, Âm Công Tụ của Vô Túy Thiên Vương Lý Tàn làm sao kháng cự nổi với Ban Nhược Thần Công của Phật môn?

Sau cú tiếp chiêu, Vô Túy Thiên Vương bị đánh lui cả trượng.

Cùng lúc đó thì hai nhân ảnh từ phía sau cùng lao tới một tả một hữu xuất trảo chop vào vai chàng.

Ngoài ra tên thứ ba nhảy vút lên, từ trên cao lao bổ xuống đầu chàng dùng chiêu Thương Ưng Tróc Thố chop tới đỉnh đầu.

Tên này xuất thủ vừa thần tốc vừa hiểm độc lại không phát ra một âm thanh nào, thế nguy cấp vô cùng!

Giá như không phải Mai Quân Bích mà đổi thành một người nào khác thì riêng chiêu đó cũng đủ mất mạng rồi!

Ba tên cùng công tới một lúc, trong khi Mai Quân Bích vừa phát chiêu đánh lui Vô Túy Thiên Vương Lý Tàn, muốn đổi phỏ thật không dễ chút nào!

Mai Quân Bích chùng người thấp xuống rồi quay nhanh lại, hai tay áo không đổi thế quét vào hai chop tới vai mình.

Kinh phong lập tức nổi lên như giông bão.

Hai tên hắc y nhân vung trảo lướt tới chọt đứng khựng lại như va phải bức tường thép, cả bốn bàn tay vừa chop ra mặc dù chưa chạm tới người bỗng cảm thấy đau nhói hốt hoảng rút nhanh về.

Cả hai như bị ma lực đánh thẳng vào ngực la lên thất thanh, tranh nhau nhảy lùi lại năm sáu bước.

Nói thì chậm, nhưng tất cả diễn biến đó chỉ diễn ra trong chớp mắt.

Ngay sau khi xuất thủ đánh lui hai tên phía sau, Mai Quân Bích còn chưa kịp đứng thẳng lên hơi ngửa người, nhằm thân ảnh đang bổ xuống đầu đánh ngược lên một chuồng!

Cùng lúc đó trảo của đối phương cũng vừa chộp xuống.

Bình một tiếng, tên này bị đánh tung lên mái sảnh đập vào một thanh xà rơi xuống đất, lăn lộn hồi lâu mới bò dậy được.

Xem chừng tên này bị thương không nhẹ.

Thấy phía sau không có động tĩnh gì, Mai Quân Bích quay lại nhìn thì không thấy Vô Túy Thiên Vương Lý Tàn đâu cả!

Trong lòng đầy nghi hoặc, chàng quay lại thì thấy cả ba tên kia cũng đã biến đâu mất không còn dấu vết!

Mai Quân Bích ngơ ngác đứng ngây ra.

Với công lực của chàng, thế mà địch nhân cả bốn tên thoát ra khỏi hoa sảnh bằng cách nào không hề hay biết, và việc đó chỉ xảy ra trong một chớp mắt thôi, hơn nữa trong số đó ít nhất có một tên bị trọng thương, thử hỏi sao không làm chàng kinh ngạc?

Trong mấy tháng qua, Mai Quân Bích đã trải qua không ít biến cố, đối phó với nhiều cường địch, đương nhiên cũng tích lũy được một số kinh nghiệm.

Nay thấy bốn tên hắc y nhân võ công không cao cường hơn mình mà xuất hiện hoặc biến đi đột ngột như thế, nghĩ thâm:

Bọn này hành động kỳ bí như vậy tất đang có âm mưu nào đó. Nhất là Vô Túy Thiên Vương Lý Tàn, ngày trước Thiết Quả Tiên tiên bối đã cảnh báo tên này sở trường dụng độc, mình không thể không đề phòng!

Nghĩ thế, tay trái đưa lên ngang ngực, tay phải khuỳnh ra phía trước, vận Ban Nhược Thần Công hộ vệ toàn thân.

Nói ra cũng thật nguy hiểm!

Chính khi Mai Quân Bích vừa cảnh giác vận công đề phòng thì chợt nghe vang lên những tiếng rào rào.

Trong hoa sảnh vốn tối om bỗng lóe lên muôn vàn đốm sáng li ti như những vệt lân tinh!

Những đốm sáng xanh càng lúc càng nhiều, từ bốn bức tường xung quanh sảnh châu vào Mai Quân Bích đứng giữa phòng.

Chàng kinh dị nghĩ thầm:

- Độc sa!

Tiếng rào rào mỗi lúc nghe càng đáng sợ, chốc lát cả hoa sảnh chìm trong màn độc sa mù mịt.

Cùng với tiếng rào rào và muôn ngàn ánh lân tinh phi vũ, hàn khí toát ra lạnh buốt, hoa sảnh chẳng khác gì một hố băng!

Mai Quân Bích đã vận thần công Phật môn hộ thân, tạo thành một bức tường bằng cương khí cách thân thể ba thước.

Độc sa bị bức tường vô hình đó chặn đứng không sao tiếp cận được rơi cả xuống.

Mặc dù thế, hơi lạnh vẫn thâm nhập vào bức tường cương khí khiến Mai Quân Bích lạnh run lên, tự nhủ:

- Thật là lợi hại!

Chợt ngoài sảnh vang lên tiếng nói:

- Mai Quân Bích quả nhiên danh bất hư truyền. Chỉ với chút Cửu U Trầm Sa đó mà làm gì được y chứ? Các người còn chưa chịu dùng tay sao?

Giọng nói nghe thật âm trầm rùng rợn ngầm chứa nội lực kinh nhân!

Không có tiếng trả lời.

Nhưng trong hoa sảnh, thứ độc sa mà người kia vừa gọi là Cửu U Trầm Sa đó vẫn cứ bắn ra rào rào không hề giảm bớt.

Mai Quân Bích vừa vận Ban Nhược Thần Công chặn Cửu U Trầm Sa hộ thân vừa tự hỏi:

- Kẻ vừa xuất hiện là ai? Nghe khẩu khí thì thân phận cao hơn bọn Vô Tú Thiên Vương nhiều, nhưng có phải chúng đều là đồng đảng không?

Ngôn nhị nương mời mình đến đây là do thông đồng với bọn này để trả thù hay bà ta bị bức hiếp?

Càng nghĩ Mai Quân Bích càng tin rằng mình đang bị cuốn vào một âm mưu lớn, và nhân vật vừa xuất hiện phải là kẻ đóng vai trò chủ đạo.

Chàng không sợ gì Cửu U Trầm Sa nhưng người vừa phát ra thanh âm ngấm chứa nội lực đáng sợ đó khiến chàng phải cảnh giác đề phòng.

Hồi lâu cũng không nghe thanh âm đó vang lên nữa nhưng quả nhiên Cửu U Trầm Sa bắn ra thừa dần và tắt hẳn.

Đứng một mình trong bóng đêm với bao mối hiểm họa rình rập xung quanh, đương nhiên Mai Quân Bích cũng không khỏi hoang mang lo sợ.

Nhưng bản tính vốn kiên cường, chàng quyết không chịu bỏ đi khi chưa biết rõ ráo địch nhân là ai và âm mưu của chúng là gì.

Tuy không nghe giọng nói âm trầm vừa rồi nữa nhưng Mai Quân Bích biết rằng người đó vẫn lẫn khuất đâu đó xung quanh hoa sảnh này thôi, liền quát lớn:

- Các hạ là ai mà giả danh Ngôn nhị nương lừa tại hạ đến đây lên lút ẩn nấp xung quanh sai thuộc hạ ám toán? Nếu các hạ không lộ mặt nói chuyện với nhau như một bậc chính nhân quân tử thì Mai mỗ đi đây...

Nhưng vừa nói tới đó, chàng chợt ngửi thấy mùi hương khác thường.

Không phải mùi hương mà đó là một thứ mùi thối đến buồn nôn giống như mùi xác chết đang thối rữa.

Mai Quân Bích chợt thấy đầu óc choáng váng, kinh hãi nghĩ thầm:

Chẳng lẽ chúng lại phát ra một thứ độc khí nữa?

Liền vội vàng phong bế hô hấp.

Chàng tuy phản ứng cực nhanh nhưng vẫn chậm một bước!

Ngay lúc đó chàng đã thấy đầu óc choáng váng, mắt hoa, chân loạng choạng đứng không vững suýt nữa ngã xuống!

Mai Quân Bích tin rằng mình đã vận Ban Nhược Thần Công bảo vệ cơ thể cho dù ngửi phải một ít khí độc vẫn không hại gì.

Thế mà rốt cuộc Ban Nhược Thần Công vẫn không kháng cự nổi thứ khí độc kia chứng tỏ đối phương bản lĩnh không tầm thường.

Chỉ còn cách vận công bức độc chất ra khỏi cơ thể chứ còn biết làm gì hơn nữa?

Mai Quân Bích ở trên tuyệt đỉnh Thiên Thai hơn mười năm khổ luyện tâm pháp Phật môn chí cao vô thượng Đại Thừa Phục Ma Pháp Tạng đã đạt tới chín mươi thành hỏa hầu.

Đặc biệt Chiền Đàn Thần Công có uy lực khắc chế mọi tà công và độc chất, ngay cả thứ sâu độc bá đạo như Kim Tuyến Đào Hoa của người Miêu còn kháng cự được thì chút khí độc từ xác người thối rữa có làm gì nổi?

Thế nhưng Chiền Đàn Thần Công chỉ ngồi tĩnh tọa tham thiền mới vận đủ uy lực, nay địch nhân thoát ẩn thoát hiện và liên tục xuất thủ ám toán thì có thời gian đâu mà thi triển?

Vì thế Mai Quân Bích quyết định tạm thời dùng Ban Nhược Thần Công không cho độc khí phát tác thêm rồi sau sẽ liệu.

Trong lúc đó giọng nói âm trầm lại vang lên:

- Mai Quân Bích! Người đã trúng phải độc khí Cấm La Bảo Hương rồi! Chỉ trong vòng mười hai canh giờ sẽ bị độc chất phát tác mà chết!

Thanh âm phiêu phưởng lúc xa lúc gần, khi trước mặt khi sau lưng, không sao xác định được phương hướng.

Giọng nói tiếp tục:

- Thúc thời vụ giả vi tuần kiệt. Lão phu niệm tình ngươi là một thiếu niên kiệt xuất, nhất thân võ công luyện được không dễ, nếu nguyện ý nghe theo lão phu chỉ huy, chẳng những bảo toàn được tính mạng và công lực mà còn được lão phu trọng dụng!

Mai Quân Bích không thèm để ý đến lời của địch nhân mà cố xác định xem hắn đang ở đâu nhưng bất lực.

Chàng Hừ một tiếng đáp:

- Mai mỗ hành khứ giang hồ tuy chưa lâu nhưng từng gặp không ít cao nhân. Chút độc khí tầm thường của ngươi, mai mỗ chưa coi vào đâu. Tuy nhiên bản lĩnh luyện âm thành tư của các hạ chúng tôi chẳng phải hạng người vô danh tiểu tốt! Ngươi mạo danh Ngôn nhị nương hện Mai mỗ tới đây với mục đích gì sao không đằng hoàng mà nói rõ, cứ lén lút dùng thủ đoạn hèn hạ ám toán thì Mai mỗ chỉ coi như loài chuột chui rúc trong xó mà thôi!

Giọng nói âm trầm vô định lại vang lên:

- Hắc hắc! Mấy chục năm nay trong võ lâm không một người nào có thể thấy được lão phu. Còn câu ngươi vừa hỏi lão phu xin nói rõ...

Thanh âm dừng lại một lúc rồi lại tiếp:

- Lần này hện ngươi đến đây là vì mấy tháng trước lão phu nghe phong thanh rằng ngươi lấy được hai vật võ lâm kỳ bảo...

Mai Quân Bích cười một tràng dài, ngắt lời:

- Không sai! Hai thứ thần vật A Nậu Thần Kiếm và Thiên Phong Hồ Phách quả là tại hạ lấy được và hiện đang ở trong người Mai mỗ. Chỉ cần các hạ thắng được một chiêu, tại hạ sẽ xin hai tay dâng tặng!

Người kia cười Hắc Hắc nói:

- Trước mặt lão phu mà ngươi nói thế là ngông cuồng quá đấy! Nhưng thôi, chuyện đó bỏ qua. Hiện tại lão phu đã thay đổi một chút ý định lúc đầu...

Mai Quân Bích nguyên cố khơi chuyện để tìm cách xác định xem nhân vật bí ẩn này đang nấp ở đâu.

Thế nhưng giọng nói phát ra cứ lúc đông lúc tây, rốt cuộc vẫn không sao biết được phương hướng.

Chàng lại hỏi:

- Thay đổi thế nào?

Người kia đáp:

- Lão phu vốn ái mộ nhân tài. Ngươi đã lấy được hai thứ bảo vật đó, lão phu không muốn tranh đoạt của lớp hậu sinh văn bối nữa...

Mai Quân Bích cười nhạt hỏi:

- Đương nhiên có điều kiện?

Người kia đáp:

- Không sai!

Mai Quân Bích hỏi tiếp:

- Đó là Mai mỗ tình nguyện đầu thân làm tay chân của các hạ?

Người kia cắt một tràng cười âm trầm đáp:

- Ngươi thật thông minh! Nhưng nói thế hơi quá. Chỉ cần ngươi nguyện ý, lão phu nhất định sẽ trọng dụng...

Mai Quân Bích chợt ngửa mặt cười vang một tràng...

Người kia hỏi:

- Ngươi cười cái gì?

- Hô hô! Các hạ tự cho mình là thông minh, nhưng đó chỉ là thủ đoạn để lừa trẻ lên ba thôi...

- Nói thế nào?

Mai Quân Bích đáp:

- Mai mỗi khi đã trở thành môn hạ, hai thứ võ lâm kỳ bảo đó há chẳng phải là vật trong túi của các hạ sao?

Người kia ngọng lười không biết nói gì.

Mai Quân Bích lại tiếp:

- Các hạ đừng nhiều lời vô ích. Người vừa nói rằng mấy chục năm qua trong giang hồ không một người nào thấy được mình. Chắc rằng hôm nay Mai mỗi cũng không ngoại lệ...

Người kia ngắt lời:

- Trái lại, lão phu dành cho người một ngoại lệ!

Mai Quân Bích nghe câu đó nhú mày trầm nghĩ:

- Nhân vật thần bí đó là ai mà mấy chục năm giấu kín tung tích nay đột nhiên muốn lộ diện trước mặt mình?

Chàng ngẫm vận Ban Nhược Thân Công hộ thân, ngưng thần đứng chờ.

Đột nhiên...

Giọng nói âm trầm đó chợt vang lên ở ngay sau lưng chàng:

- Mai Tam Công Tử sao không quay lại đi? Lão phu đang ở đây!

Mai Quân Bích vô cùng kinh hãi.

Chàng đã được báo trước ngưng thần chăm chú lắng nghe mà đối phương xuất hiện ngay sau lưng vẫn không hề hay biết!

Như vậy đủ thấy công lực của nhân vật bí ẩn đó thật không sao tưởng tượng nổi!

Mai Quân Bích quay lại, thấy giữa sảnh đường cách mình chừng một trượng có hai ánh mắt xanh lè chiếu thẳng vào mặt mình!

Người đó bận hắc y rộng thùng thình như bốn tên lúc trước, mặt cũng trùm kín bằng khăn đen chỉ chừa đôi mắt.

Nhìn ánh mắt đáng sợ đó, Mai Quân Bích không khỏi phát run.

Căn cứ vào trang phục đặc biệt này, có thể đoán rằng đối phương là người của Cửu U Môn.

Lần trước khi trên đường đến Lục Thiệu Sơn, Mai Quân Bích từng gặp một người tự xưng là Chiêu Hồn Sứ Giả của Cửu U Môn cũng có đôi nhãn thần đáng sợ như thế này.

Lúc đó nếu không bị tiếng cười của Cửu Thiên Ma Nữ làm chàng cảnh giác thì e rằng đã bị hại bởi ánh mắt đó rồi.

Nhớ ngay tới chuyện đó, Mai Quân Bích vội vàng nhìn tránh đi.

Hắc y nhân cười hắc hắc nói:

- Được lắm! Người ta nói anh hùng xuất thiếu niên quả không sai! Hắc hắc! Người kịp thời tránh được Cửu Hồn Quỷ Nhãn của lão phu trong mấy chục năm qua người là người thứ nhất! Chẳng qua lần này lão phu chỉ cốt thử người mà thôi!

Hắc y nhân nói bằng giọng cao ngạo trịch thượng giống như trưởng bối khen ngợi một kẻ hậu bối.

Thế nhưng đây rõ ràng người ta tránh được Cửu Hồn Quỷ Nhãn, lão lại bảo rằng chỉ cốt thử mà thôi!

Nhưng Mai Quân Bích không lưu tâm đến điều này, cất giọng trầm tĩnh hỏi:

- Căn cứ vào trang phục, tiểu sinh đoán rằng tôn giá là người của Cửu U Môn, có thể cho biết xưng hô thế nào không?

Cái đầu trùm kín trong chiếc khăn đen của hắc y nhân gật nhẹ.

Lão cất giọng âm trầm đáp:

- Mấy chục năm nay trong giang hồ không ai biết danh hiệu của lão phu. Người mới hành khứ giang hồ chưa lâu lại càng không biết. Nhưng hôm nay lão phu sẽ cho người biết.

Mai Quân Bích nói:

- Tiểu sinh xin rửa tai nghe!

Hắc y nhân chậm rãi nói:

- Bốn nhân chính là Cửu U Giáo Chủ!

Mai Quân Bích buột miệng nhắc lại:

- Cửu U Giáo Chủ?

Gần đây Cửu U Môn làm chấn động giang hồ, chẳng ai nghe tiếng lại không kinh hồn táng đởm, nhưng không ai biết người đứng đầu môn phái đáng sợ đó là nhân vật nào.

Mai Quân Bích lại càng quan tâm đến môn phái này, đương nhiên càng muốn biết Cửu U Giáo Chủ là ai.

Chàng chợt nhớ lại một nhân vật mà mấy chục năm qua khiến cho cao thủ hắc bạch lưỡng đạo hể nói đến tên đều rùng mình khiếp sợ, liền hỏi:

- Thì ra là Giáo Chủ của Cửu U Môn lừng danh khắp giang hồ, tiểu sinh thật thất kính! Nhưng tiểu sinh có một nghi vấn...

Cửu U Giáo Chủ cất giọng lạnh lùng:

- Ngươi hỏi đi!

- Tôn giá đã là Giáo chủ đương nhiên cũng biết một nhân vật thân phận không nhỏ trong Cửu U Môn là Cấu Hồn Luật Lệnh?...

Cửu U Giáo Chủ cười hắc hắc nói:

- Cấu Hồn Luật Lệnh chỉ là một cách gọi khác của những người chưa biết rõ lão phu mà thôi!

Mai Quân Bích nghe đối phương thừa nhận, bất giác giật mình chấn động!

Thì ra trước mặt chàng chính là Cấu Hồn Luật Lệnh, một tên đại ma đầu giết người vô số!

Lão vừa nói không sai.

Trong giang hồ người bị giết bởi nhân vật đáng sợ này có tới hàng trăm, nhưng chưa ai trông thấy Cấu Hồn Luật Lệnh bao giờ!

Tên ma đầu đó lần này trùng hiện giang hồ để cử hành Mạnh Lan Thắng Hội vào ngày mười lăm tháng bảy sắp tới.

Mai Quân Bích chưa biết cụ thể Cửu U Môn tổ chức Mạnh Lan Thắng Hội nhằm mục đích gì, đời nào bỏ qua cơ hội ngàn vàng này để biết thêm một số chi tiết?

Chàng lấy giọng nhả nhặn cười nói:

- Như vậy tiểu sinh quả là phúc duyên không nhỏ! Mấy chục năm qua trên giang hồ chỉ nghe danh mà chưa ai gặp được Cấu Hồn Luật Lệnh, hôm nay tiểu sinh được yết kiến thì còn gì bằng? Chỉ tiếc rằng hôm nay gặp được ở đây mà tôn giá vẫn giữ khăn che mặt khiến tiểu sinh có phần thất vọng...

Câu nói của chàng có thể hiểu theo nhiều cách khác nhau.

Cửu U Giáo Chủ nghe chàng nói rằng phúc duyên không nhỏ, cho rằng sau khi mình nói ra thân phận, chàng đã có ý định quy thuận nên trong bụng mừng rơn, cười nói:

- Đừng nói người trong giang hồ mà ngay chính cả môn hạ trong bốn giáo cũng chỉ được nghe danh lão phu mà chưa ai thấy mặt! Người đứng là phúc duyên không ít! Trong đời lão phu chưa từng có hảo cảm đối với ai như người! Hôm nay lão phu dành cho người một ngoại lệ.

Mai Quân Bích không có biểu hiện gì, cười hỏi:

- Tiểu sinh nghe phong phanh quý giáo phát thiệp mời khắp giang hồ vào ngày mười lăm tháng bảy tới đây sẽ cử hành Mạnh Lan Thắng Hội. Không biết mục đích thực sự của giáo chủ là gì?

Cửu U Giáo Chủ trầm ngâm một lúc mới trả lời:

- Những ai tiếp được thiệp mời đến lúc đó tự khắc sẽ biết. Nhưng lão phu đã nói dành cho người ngoại lệ, và người đã tỏ ra không phải người ngoài nên có thể cho người biết... Những người tiếp được thiệp mời đến bốn giáo dự Mạnh Lan Thắng Hội đều là nhân vật nổi danh thuộc chính tà các phái trong giang hồ. Đến lúc đó Cửu U Môn sẽ trở thành bá chủ thiên hạ võ lâm...

Tới đó lão cất một tràng cuống tiểu.

Mai Quân Bích nghe tràng cười đó phải rung mình sồn gáy, nghĩ thầm:

- Quả nhiên tên đại ma đầu này quyết ý tiêu diệt thiên hạ võ lâm để trở thành bá chủ giang hồ...

Nhưng chàng giả bộ không hiểu, hỏi lại:

- Giáo chủ tin rằng tất cả cao thủ các phái trong giang hồ đều tự nguyện quy phục quý giáo cả hay sao?

Cửu U Giáo Chủ cười hắc hắc đáp:

- Phàm là những người tiếp được thiệp của lão phu sẽ không ai tránh khỏi...

Tới đó, lão chợt dừng lại nhìn Mai Quân Bích bằng ánh mắt cảnh giác.

Mai Quân Bích chợt run lên, nghĩ thầm:

- Thì ra tất cả những ai nhận được thiệp mời của Cửu U Môn đều không tránh được độc thủ, chẳng trách nào...

Cửu U Giáo Chủ lại phóng ánh mắt xanh lè nhìn chàng và nói:

- Lão phu nói thật với ngươi, hôm nay dẫn ngươi tới đây là để nhằm thu lấy hai vật võ lâm kỳ bảo vào Cửu U Môn và thủ tiêu ngươi. Thế nhưng sau khi thấy ngươi bị Cửu U Trầm Sa tập kích như vậy mà vẫn vô sự, lão phu chợt đem lòng mến mộ nhân tài nên thay đổi ý định, muốn thu phục ngươi về làm thủ hạ thân tín của lão phu. Mới rồi ngươi đã đồng ý, hy vọng sau này chúng ta còn nhiều duyên phận...

Mai Quân Bích chấp tay đáp:

- Thiện ý của giáo chủ, tiểu sinh xin tâm lĩnh!

Cửu U Giáo Chủ bỗng trừng mắt quát:

- Ngươi còn ít tuổi sao lại tráo trở như thế?

Mai Quân Bích bình thản nói:

- Tiểu sinh chấp nhận quy phục quý giáo lúc nào?

Cửu U Giáo Chủ buông tiếng cười độc địa hỏi:

- Ngươi dám đùa giỡn với lão phu sao?

Lời chưa dứt đã vung tay xuất một lúc ba luồng chỉ phong điểm tới Mai Quân Bích!

Lão thay đổi thái độ rất nhanh, xuất thủ tuy trông bình thường nhưng vô cùng thần tốc và hiểm độc.

Mai Quân Bích nhận ra đối phương ngay từ lần xuất thủ đầu tiên đã hạ sát thủ, càng tin những lời truyền ngôn về tên ma đầu tàn bạo này.

Chàng thấy ba ngọn chỉ phong mang khí âm hàn nhằm rất chuẩn xác vào ba đại huyệt trước ngực mình, trong bụng thầm run.

Lão ma chỉ ứng thủ điểm ra thôi mà có uy lực đáng sợ như thế, đủ thấy người này có bản lĩnh lợi hại đến đâu!

Nhưng trước đó chàng đã cảnh giác vận Ban Nhược Thần Công hộ thân, tin rằng mọi âm công tà đạo không thể đả thương được mình.

Khi Cửu U Giáo Chủ xuất chỉ điểm ra, chàng cũng vung tay đánh trả lại một chuồng.

Nào ngờ Cửu U Giáo Chủ thu chỉ về, lạnh lùng nói:

- Người đã trúng phải Cấm La Bảo Hương của lão phu, nếu không chịu quy thuận tất trong vòng mười hai canh giờ sẽ mất mạng, lão phu cần gì phải nhọc công động thủ với người? Bây giờ việc sống chết cứ để cho người tự do định đoạt!

Mai Quân Bích cười đáp:

- Tiểu sinh có nói qua, chút độc khí tầm thường đó, tiểu sinh chưa coi ra gì cả đâu! Giáo chủ đã mời tiểu sinh tới đây, Mai Quân Bích quyết thỉnh giáo mấy chiêu mới chịu trở về!

Dứt lời rút phất Côn Ngô Kiếm cầm tay.

Cửu U Giáo Chủ cười hắc hắc nói:

- Lão phu hy vọng người hãy quý trọng sinh mạng mình!

Mai Quân Bích cười nhạt đáp:

- Đó là việc riêng của tiểu sinh, chẳng dám phiền người khác lo giúp. Mai Quân Bích đã theo hện tới đây chẳng lẽ chịu về không?

Cửu U Giáo Chủ chợt ngửa mặt phát ra một tràng cười như sấm động nghe đến rùng mình sởn gáy!

Tiếng cười làm cả tòa hoa sảnh rung lên, Mai Quân Bích cảm thấy màng tai như buốt như muốn vỡ nhĩ!

Chàng nắm chắc trường kiếm đề phòng, quát lên:

- Người cười gì?

Cửu U Giáo Chủ không đáp.

Tiếng cười từ nhỏ đến to, rồi từ to đến nhỏ lại dần, cuối cùng nghe như dư âm của một sợi tơ đàn.

Mai Quân Bích trong lòng đầy nghi hoặc chẳng hiểu đối phương định giở mưu ma chước quỷ gì.

Tay vẫn nắm chắc trường kiếm, vận Ban Nhược Thần Công phòng bị, mắt đăm đăm nhìn Cửu U Giáo Chủ.

Thân thể cao lớn của lão vẫn đứng y nguyên một chỗ, chỉ có hai luồng mắt xanh lè trước đây nay đã biến mất, còn tiếng cười thì mảnh như tơ, dường như có như không...

Đứng nhìn một lúc, Mai Quân Bích cảm thấy có gì đó khác thường liền bước lên hai bước chú mục nhìn, bỗng trở nên sững sốt!

Nguyên chỗ Cửu U Giáo Chủ đứng trước đây chỉ có bộ hắc y vẫn nguyên vẹn như người ta khoác lên mặc áo, còn bản thân lão ta không còn bên trong y phục của mình nữa, không biết đã đi mất từ lúc nào!

Người này quả hết sức thần bí!

Hơn nữa người đã đi xa mà vẫn còn để lại một chút chân khí giữ nguyên bộ y phục như mình đang mặc, công phu đó nào phải tầm thường?

Mai Quân Bích vừa kinh vừa nộ dùng Côn Ngô Kiếm phạt bộ y phục rơi xuống rồi lao ra phía sau bức màn.

Nửa hoa sảnh phía sau bức màn không rộng, giữa đặt một cỗ quan tài sơn đen, xung quanh nằm ngổn ngang bốn năm người.

Mai Quân Bích thoáng nhìn qua, đoán rằng những người này bị điểm huyết đạo.

Chàng nhớ lại trước đây Vô Túy Thiên Vương Lý Tàn có nói rằng:

- Người muốn tìm Ngôn quả phụ cũng dễ dàng thôi! Chờ lão phu đánh nát hai tay người xong rồi sẽ để người ra sau linh vị gặp bà ta!

Đưa mắt nhìn kỹ lại số người nằm, chàng nhận thấy có một thiếu phụ chừng bốn mươi tuổi, bận đồ tang chế.

Chắc hẳn đó là Ngôn nhị nương.

Mai Quân Bích tra kiếm vào bao, hai tay giương lên dùng phép Cách không điểm chỉ điểm xuống.

Năm người được giải khai huyết đạo lập tức tỉnh lại đứng lên.

Dám đoán rằng tất cả bọn họ đều là cao thủ của Ngôn gia phái bị thuộc hạ của Cửu U Giáo Chủ khống chế.

Có người đánh lửa lên.

Gian phòng bừng sáng.

Mọi người ngơ ngác đưa mắt nhìn, thấy trước mặt mình là một thiếu niên công tử mình bận lam bào, lưng đeo trường kiếm, mặt đẹp như ngọc, dáng người thanh nhã thoát tục.

Mọi người có chung ý nghĩ:

- Tất đây là Mai Quân Bích đến theo ước hẹn trong thư rồi!

Nghĩ như vậy, cả năm người bất giác lùi cả lại, nhìn Mai Quân Bích bằng ánh mắt thù hận.

Có mấy người quát lên:

- Ác tặc! Hôm nay chúng ta quyết liều mạng với ngươi!

Tiếp đó là tiếng binh khí rút ra khỏi bao soàn soạt.

Ngôn nhị nương là người đầu tiên lao tới, nghiêng răng vung đao chém xuống ngực Mai Quân Bích, một đao trí mạng.

- o O o -